

nærmest foregaaende Passus, og at Lovbestemmelsen saaledes gaar ud paa, at, efterat Parterne havde vedtaget Udpantningsretten, skulde denne Ret dog desuagtet stadfæstes ved Afsløsningsmændenes Kjendelse. Skulde dette være Meningen, forekommer det mig, at en saadan Bestemmelse ikke bør bifaldes. Naar Parterne have vedtaget Udpantningsretten, behøves ingen videre Stadfæstelse deraf, ligesaa lidt som der i Forordningen af 9de Marts 1838 § 3 eller 27de Marts 1848 § 3 er fordret videre end at samme vedtages af begge Parter, men selv om denne Deel af Paragraphen ikke var at forstaae saaledes, selv om den var at forstaae saaledes, at Paragraphen antages at angaae to Tilfælde, nemlig saavel det, hvor Parterne vedtog Udpantningsret ved mindelig Overenskomst, som det, hvor denne Ret skal tilstaaes den Arbeidsberettigede ved Afsløsningsmændenes Kjendelse, saa forekommer det mig dog, at der kunde være Anledning til at foretage nogen Forandring ved Paragraphen, navnlig med Hensyn til den Bestemmelse, som findes i det sidste Punktum. — Den Lank, som har fremkaldt det Ændringsforslag, som Udvalget havde stillet, hvorefter Ordet „kan“ blev forandret til „skal“, saaledes at det kom til at hedde: „Denne Ret skal tillægges ham ved Afsløsningsmændenes Kjendelse“ o. s. v., synes ikke at tilstøde Optagelsen af det andet til den samme Paragraph stillede Ændringsforslag, hvorefter Udpantningsret først da skulde tilstødes, naar der blev gjort Paastand derom. Jeg tillader mig i saa Henseende at henvise til hvad der er yttret i Udvalgets Betænkning, nemlig, at det er stemmende med Retfærdigheden, at Eieren, der er forpligtet til at tage Godtgjærelse for det Arbejde, som han er berettiget til at fordrø in natura, sættes istand til uden stor Vidtløstighed at faae Betalingen inddrevet, og at Udvalget i Genhold dertil maatte antage, at det vilde være rigtigst, at Udpantningsretten i hvert Tilfælde burde tillægges den Arbeidsberettigede. I det Forsamlingen nu tiltraadte dette Udvalgets Ændringsforslag, maatte Thinget vel ogsaa antages at være gaaet ud fra den Forsætning, der ligger til Grund for Ændringsforslaget, nemlig, at Udpantningsretten i ethvert Til-

fælde burde indrømmes den Arbeidsberettigede, uden Hensyn til, om der blev nedlagt Paastand derpaa fra den Arbeidsberettigedes Side eller ikke og uden Hensyn til, om den blev stadfæstet ved Afsløsningsmændenes Kjendelse eller ikke. Men er det Meningen, saa kan den Sætning, som ogsaa blev optaget overensstemmende med det andet til Paragraphen stillede Ændringsforslag, nemlig, „naar Paastand derom skeer“, ikke bestaae dermed. I Genhold hertil troer jeg derfor, at der kunde være Anledning til at foretage en Forandring ved Paragraphen; og spørges der nu om, hvilken Forandring det skulde være, da har jeg, understøttet af 4 andre af Thingets Medlemmer, ved det stillede Ændringsforslag, anviist den Bet, ad hvilken man i saa Henseende burde gaae. Jeg tilføier, at vi navnlig have stillet dette Ændringsforslag saaledes, som skeet er, ikke alene fordi et lignende Ændringsforslag er blevet vedtaget ved § 6 i Loven angaaende Afsløsningen af Gaardmandshoveriet, men ogsaa fordi vi i det Hele maatte billige den Anskuelse, der er udtalt i Udvalgets Betænkning. Naar nemlig den Arbeidsberettigedes Ret for fuldstændigt at fyldestgøres fordrer, at Udpantningsretten indrømmes, og den Arbeidspligtige, som jeg under Behandlingen af Gaardmandshoveriet tillod mig at yttre, ikke lider Noget derved, forekommer det mig, at hin Ret ikke blot bør indrømmes den Arbeidsberettigede, men at Loven ogsaa umiddelbart bør indrømme ham den. Der staaer endnu kun tilbage at udtale mig om, hvorfor der er nogen om end ringe Forskjel mellem dette Ændringsforslag og det, som er blevet vedtaget ved Gaardmandshoveriet. Grunden dertil er forøvrigt den samme, som den, der har foranlediget, at Sen er affattet anderledes i Loven om Afsløsningen af Gaardmandshoveriet, end i Loven om Afsløsningen af Huusmandshoveriet, nemlig den, at der allerede ved Frdn. af 9de Marts 1838 § 3 var indrømmet Jorddrotten og Gaardfæstere Ret til at vedtage Udpantningsret med Hensyn til det Bederlag for Hovet, som de mellem sig maatte komme overens om. En saadan Bestemmelse fandtes der imidlertid ikke med Hensyn til Afsløsningen af Huusmandenes Pligtarbejde, og det er derfor at Ændrings-